

Dijous 28 de durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 11,47-54): En aquell temps, el Senyor digué: «Ai de vosaltres, que construïu monuments sepulcral als profetes que els vostres pares van matar! Així demostreu que esteu d'acord amb el que ells van fer: els vostres pares van matar els profetes, i vosaltres construïu monuments que els recordin! Per això la mateixa saviesa de Déu ha dit: ‘Els enviaré profetes i apòstols, i ells en mataran i perseguiran’. Però Déu demanarà comptes a aquesta generació de la sang de tots els profetes, vessada des de la creació del món, des de la sang d'Abel fins a la de Zacaries, mort entre l'altar i el santuari. Us ho asseguro: Déu en demanarà comptes a aquesta generació. Ai de vosaltres, mestres de la Llei, que reteniu la clau del coneixement de Déu: vosaltres no hi heu entrat i heu tancat la porta als qui volien entrar-hi!».

Quan Jesús va sortir d'allà, els mestres de la Llei i els fariseus començaren a tenir-li una rancúnia terrible i miraven de fer-lo parlar sobre moltes qüestions, parant-li trampes per agafar-lo en alguna resposta comprometedora.

«Construïu monuments sepulcral als profetes que els vostres pares van matar!»

Mn. Pedro-José YNARAJA i Díaz
(El Montanyà, Barcelona, Espanya)

Avui, se'ns planteja el sentit, acceptació i tracte dispensat als profetes: «Els enviaré profetes i apòstols, i ells en mataran i perseguiran» (Lc 11,49). Són persones de qualsevol condició social o religiosa, que han rebut el missatge diví i se n'han impregnat; impulsats per l'Esperit, l'expressen amb signes i paraules comprensibles per al seu temps. És un missatge que es transmet mitjançant discursos, generalment poc afalagadors, o accions quasi sempre difícils d'acceptar. Una característica de la

profecia és la seva incomoditat. El do resulta molest per a qui el rep, ja que li cou per dins, i és incòmode per al seu entorn, que avui, gràcies a Internet o els satèl·lits, es pot estendre a tot arreu.

Els contemporanis del profeta pretenen condemnar-lo al silenci, el calumnien, el desacrediten, així fins que mor. Arriba llavors el moment d'aixecar-li el sepulcre i d'organitzar-li homenatges, quan ja no molesta. Actualment no manquen profetes que gaudeixen de fama universal. La Mare Teresa, Joan XXIII, Monsenyor Romero... Recordem allò que reclamaven i ens exigien?, duem a la pràctica el que ens van fer veure? A la nostra generació hom li demanarà comptes de la capa d'ozó que ha destruït, de la desertització causada pel nostre malversament de l'aigua, però també de l'ostracisme al qual hem reduït els nostres profetes.

Encara hi ha persones que es reserven el “dret de saber en exclusiva”, que —en el millor dels casos— el comparteixen amb els seus, amb aquells que els permeten de continuar enfilats en llurs èxits i fama. Persones que barren el pas als qui miren d'entrar en els àmbits del coneixement, no fos cas que arribin a saber tant com ells i els avancin: «Ai de vosaltres, mestres de la Llei, que reteniu la clau del coneixement de Déu: vosaltres no hi heu entrat i heu tancat la porta als qui volien entrar-hi!» (Lc 11,52).

Ara, com en temps de Jesús, molts analitzen frases i estudien textos per desacreditar els qui incomoden amb llurs paraules: fem també nosaltres igual? «No hi ha res més perillós que jutjar les coses de Déu amb els discursos humans» (Sant Joan Crisòstom).